

(Primer dobrega in hitrega vozila je: lokomotiva s prirotenim prednjim delom in dirkalni avtomobili.)

Pri tej kapljasti ali ribji obliki, kakor jo ima približno zrakoplov, lahko zrak neovirano plove ob blagovni prevleki; celo tako mirno drsi ob zrakoplovu, da ni čutiti nobenega zračnega vrtinca. Vse na zrakoplovu je tako napravljeno, da ne nudi vetrovom ali viharjem nobene oporne ploskve.

Največji zrakoplov na svetu je nemški zrakoplov ali Zeppelin, ki nosi kratek naslov »L. Z. 127«. Vseh pet gondol (priveskov) te ogromne zračne ladje, v katerih so postavljeni motorji za pogon propelerjev, so v razmerju s celim telesom zrakoplova neznatno majhni. Gondola za krmilarja, jedilnica, kuhinja, prostor za radio-postajo in 10 prostorov za potnike, vse to je pritrjeno na prednjem delu zračne ladje in sicer tako, da preidejo ti prostori polagoma kar s trupom zrakoplova v eno celoto. Bistroumen način izdelave in močni motorji pripomorejo ladji, da lahko napravi v eni uri 128 kilometrov (brzovlak jih napravi samo 90).

Ji-PEN, KITAJSKI NORČEK

Nekoč je prišel bogat toda skop človek k Ji-Penu, kitajskemu norčku, in mu potožil svoje gorje. Poleg njegove hiše na desni se je naselil kovač, na drugi strani pa klepar; tako da nima od njunega večnega nabijanja od jutra do večera nobenega miru. Še do obupa ga bosta pripravila. Ji-Pen, pameten in zvit človek, naj bi mu pomagal, da bi se iznebil svojih mučilcev.

»Nič ni laže od tega!« pravi Ji-Pen, »samo v svoj mošnjček boš moral poseči!«

»Če mora tako biti, naj pa bo!« odvrne z vzdihom bogatin.

Po kratkem premišljevanju mu norček zopet reče: »Z denarjem ju bom pripravil do tega, da se bosta izselila. Daj mi deset taelov (tolarjev) za vsakega, a meni deset za dober nasvet.«

Z največjo muko mu izroči skopuh 30 taelov; Ji-Pen odide takoj k sosedoma, se kmalu nato vrne, potreplja skopuha prijateljsko po rami in mu reče:

»Bodi dobre volje, še danes se bosta izselila!«

Kako se je razveselil denarni mogotec, ko je kmalu po tem razgovoru videl, kako so se pričeli rokodelci seliti. Vajenci in nekaj najetih kulijev (postrežčkov) so s težavo nosili težko nakovalo, ogromna kladiva, meh in pečico za oglje. Na drugi strani so pa selili kleparjevi delavci in pomagači na glavah velike bakrene kotle in posode. Zagledal je tudi oba mojstra, ki sta nadzorovala selitev, in ju dobrodušno nagovoril:

»No, prijatelj kovač, in ti, prijatelj klepar, vidim, da držita besedo! Lepo je to od vaju! samo povejta mi, kako sta dobila tako hitro stanovanje in kam se selita?«

»Bog ti poplačaj, dobrotljivi gospod,« mu odvrne napol hudo-
mušno, napol škodoželjno kovač, »midva se pokoravava tvoji zapovedi
in želji ter se seliva. Ker pa je najbolje to, kar nama je svetoval Ji-Pen,
se ravnava po njegovem nasvetu: klepar se seli v moje stanovanje,
jaz pa v njegovo. V bodoče tvoje desno uho ne bo več slišalo mojega
kovanja in tvoje levo uho ne bo več čulo kleparjevega razbijanja. Če
ti ni prav, pokliči Ji-Pena; on je pripravljen, da naju zopet pregovori,
če treba, da menjava stanovanje.«

Skopuh je pa z dolgim nosom odšel.

KAJ JE POVEDAL BOTER MATJAŽ

OSKAR HUDALES

1. Palčki na lovu

Ko sva šla zadnjič s Čebulovim Frančkom iz šole, mi je nenadoma
podstavil nogo in zletel sem na trdo cesto, kakor bi padel z neba.

»Le čakaj!« sem zakričal. »Nič ti ne posodim tiste knjige o palčkih.«

»Eh, kaj!« me je zavrnil, »saj pritlikavci sploh nikjer ne živijo.«

»Kaj? Da ne živijo?« sem bil hud. »Kar botra Matjaža pojdiva vprašat.
Pet jabolk stavim, da imam jaz prav.«

Zdirjala sva naravnost do lične hišice, ki stoji tik za cesto sredi bahatega
sadovnjaka. Boter Matjaž je stal na vrtu in vlekel iz kratke pipice.

»Kaj ne, boter Matjaž,« sem se zadržal s ceste, ne da bi pozdravil, »da
živijo na svetu pritlikavci. Franček tega ne verjame.«

Franček se mi je seveda takoj pridružil in enako glasno trdil svoje.

»Tak, vidva razbojnika tako vpijeta?« je dobrodušno odvrnil boter.
»Notri pojdiva, da se pomenimo.«

Za take in enake spore je bil boter Matjaž vedno pravičen sodnik. On
je vse vedel. Sedli smo v travo in boter je pričel:

»Seveda še živijo pritlikavci in celo tako so korajžni, da celo slone love.«

»Oho!« sem vzkliknil. To je celo zame bilo preveč.

»Le počakaj!« Matjaž se ni dal motiti. »Palec dolgi sicer niso, a vendar
so najmanjši vsega človeškega rodu. Dorasli moški so komaj tako veliki
ko desetletni dečki. Torej vsekakor dovolj majhni, da zaslužijo ime pritli-
kavci. Največ jih živi v osrednji Afriki, v porečju reke Sange, ki je pritok
veletoka Kongo. Majhne, okrogle kočice si postavijo v najgostejši podrasti
pragozda. Plahi so zelo in jih je zato težko dobiti pred oči. Ker se živijo
samo od lova, tudi ne ostanejo dolgo na enem mestu. Po drevju zelo dobro
plezajo. Ker preživijo velik del življenja v pragozdovi podrasti, niso črni,
kakor večina Afrikancev, temveč svetlejši, skoraj olivne barve. Njih glavna
hrana je slonovo meso. Slone pa love tako-le:

Lepega dne se vrne v naselbino poizvedovalec, ki ga že več dni ni bilo,
in ves upehan sporoči veselo novico, da se nekaj ur hoda od naselbine
zadržuje čreda slonov. V hipu je ves rod na nogah. Mlajši možje zagrabi-
jo dva metra dolge sulice s širokimi rezili in se odpravijo na pot. Poizvedovalec